

Частина перша

1. Втрачена

Мор аж почорнів від люті. Злоба розчинилася в ньому повністю. Майже не контролював себе. Його посміли ослухатися. Ба більше — ошукати. Стрибог, його єдиний син... ну, то вже стара історія. Цей весь у матусю й час від часу зривається, бо та світла паскуда, тобто Птаха, майже його перекроїла на свій лад, і тут час потрібен, щоб усе змінити. А ця шмаркуля, Мальва тобто. Його власна онука. Оце видовисько влаштувала! Не просто осоромила його перед капищем, відмовляючись випити з чари Чорнобогової! Вона ще й показово сотворила нікчемне позорище, використавши його закляття проти лихослів'я, накладене на неї, на свій лад. Бий ворога його зброєю. Чи не він вклав їй до голови це правило? Гарна учениця. Відмінниця майже. От же ж лупнула! І тепер переховується. Нічо-нічого, її

знайдуть. Хай вона навіть перетвориться в пилінку. Все одно їй у світі Відтіні не заховатися.

Міряв кроками бібліотеку. Від стелажа ліворуч до стелажа праворуч. Зупинився перед картиною на стіні. Майже чорне сонце загрозливо висіло над сутінковими горами. Улюблене полотно. Це його спогад зі світу Чотирьох Сонць. За іронією долі, того самого світу, у якому народилася Птаха, ця клята жінка. Тьху ти, куди не глянь — кругом вона. Дратувався ще більше. О, він добре розгадав весь її підступ. І сина занапастила, і онуку зіпсувала. Невже помста? І знання того, що саме він розпорядився знищити Оселище Дива разом з усіма мешканцями, не дає жінці спокою? Оракул тоді й справді не збрехав, коли проголосив пророцтво: «Та, що прийде з Арати, вкраде серце твого сина, полонить душу. І це знищить світ темний». Шкода, що Птаха тоді вижила. Ні, не так! Чому вона тоді вижила? Тому тепер так вишукано мстить, б'є по найвразливішому? О Чорнобоже! Його єдиний син втратив ґрунт під ногами. Мор відчував: той падав кудись, у якусь безвихідь. Мальва чи не єдина зараз ще сяк-так тримала при здоровому глузді.

Відійшов від картини. Схопив зі столу скляну темну кулю, у яку зазвичай ховав свої думки, якщо мав переговори з кимось, для кого мусив видаватися цілком чесним, відвертим. Зараз та куля була порожня. Загнав у неї побільше свого паскудного настрою. Схопив її та замашно хряпнув об стіну. Хух! Трохи попустило. Де ж ці служки? Невже так важко у Відтіні знайти живу напівсвітлу душу? Вона ж випромінює світло. Всі це бачили, але вперто відмовлялися визнавати. Мор ніколи цього не визнає. Навіть коли доведеться в цьому зізнаватися самому Сварогу.

Де ж Мальва?

Він сам був ладен кинутися на її пошуки, щойно після Ритуалу наказав привести її до себе. За непослух у світі

Відтіні нещадно карають. А цирк, який влаштувала біля капища Мальва, — це неприпустима поведінка, яку він як Повелитель темного світу не має права вибачати навіть улюбленій онуці. Так-так, саме улюбленій онуці. Мальва йому подобалася. Вона дуже нагадувала Мару. Був переконаний, дівчина зараз у своїй кімнаті, відлежується після сеансу блювання. Однак ані в кімнаті, ані деінде в Чорнобоговому Храмі Мальву не знайшли.

Всі добре знали, що Храм Чорнобогів — то окремий Всесвіт всередині великого темного світу. До його будівництва доклав зусиль сам Сварог. Храм усередині безконечний. Хоча так відразу й не скажеш, коли вперше побачиш. Він має стіни й навіть, здається, дах. Просто той губиться десь у високості між хмарами. Око людське, навіть безсмертне, не сягає такої безмежності, туди і не долетіти, навіть гадкою чи думкою. І тому, заради безпеки усіх живих, щоб випадково не загубилися в безконечному Храмі, та ще й, очевидно, задля безпеки темного світу, сам Чорнобог зробив темному Храму особливий подарунок.

У кімнаті ключника Худіча він знаходиться. Такий собі міні-макет Храму. Його особливість у тому, що поміж нерухомих стін і вікон сходами туди-сюди метушаться різнобарвні цятки, які відповідають за всіх живих істот, котрі зараз перебувають у Храмі. Звісно, проклятих це не стосується. Якщо цятка зникає з макету, це означає — вона вийшла за поріг Храму. Потрібно лишень назвати ім'я того, кого шукаєш, — і на макеті чорною заливкою показувалося місце, де він зараз є. І от сам Худіч повідомляє Повелителю Мора, що дівчини в Храмі немає — ні в дозволеній для її перебування частині, ані в забороненій. Мальвина цятка з карти щезла.

Отже, вредне дитя таки розуміє, що накоїло. Очевидно, боїться гніву Повелителя та переховується десь в Оселищі.

Може, навіть в одній з закинутих хатинок, які залишилися від колишнього світу, котрий тут був до того, як його захопили темні. Халупи, хоч і напівживі, усе ніяк не розвалюються. Опіраються навіть темним закляттям. Зараз там час від часу мешкають прокляті.

Морок розіслав своїх вірних нишпорок в усі кінці Оселища. Наказав: притягти до нього ту малу заразу, і обов'язково живою та неушкодженою. А він уже сам зробить із нею те, на що вона заслуговує.

Згадував вибрики Мальви під час Ритуалу. Виставила його, Повелителя темного світу, справжнісіньким бездарним Учителем, який навіть онуці рідній ради не може дати. А сплюндроване її блюванням капище, а сплюндрована молитва? Ох, тепер батько Чорнобог вимагатиме справжньої повноцінної кровної жертви, жертви тіла та духу. Мор зараз був готовий першого-ліпшого зробити тією жертвою.

Нервувався.

Хай тільки це лихо ходяче, його онука тобто, знайдеться. Він їй влаштує! Хіба це вкладається в рамки здорового глузду? Викрасти ключа-варгана з бібліотеки, порушивши всі можливі приписи світу темних! Даремно він не послухався Навії. Треба було зв'язати сили малої та й провести обряд зневільнення. Так ні ж. Усе син, усе Стрибог. Набрився чемності у світлих і його переконав — «діяти за правилами». Та тху на них, на всі ті правила світлих!

Звів очі до фігури Чорнобога на старій картині, тоді опустив голову, забурмотів до себе:

— О Чорнобоже, батьку наш! Невже в тому є й моя вина? Здається, всі напасті відразу почали валитися на мою бідну голову. За що?

І жалів себе, і від того ще більше лютував, казився.

— Хай-но тільки вона віднайдеться, та мала бідося! Хай! Це вже точно нікого не слухатимуся та в піддавки не